

The Wild Geese and the Water #1
11 februari 1981 in de Boeddhal.
Een ontsnapping naar de werkelijkheid.

Vraag 1

Osho, heeft u een boodschap voor de sannyasins en vriendenbijeenkomst in Café Royal, Londen, voor de 'Maart viering'?

Sannyas is een rebellie tegen zowel het verleden als de toekomst. De mens heeft of in het verleden of in de toekomst geleefd. En het nu is de enige werkelijkheid die er is, niets anders bestaat er. Het bestaan kent slechts één tijd – dat is het nu- en één ruimte – die is hier. Maar de mind leeft in het verleden die er niet meer is of in de toekomst die er nog niet is. De mind bestaat in wat niet echt bestaat, vandaar dat de mind nooit de werkelijkheid tegenkomt, dat kan niet juist vanwege zijn functioneren.

Sannyas is een rebellie tegen de mind zelf. Het is een manier van leven waarin de mind niet de meester is, no-mind is de meester en de mind functioneert slechts als een dienaar. De mind is eigenlijk een mechanisme; ze is goed als een mooi apparaat van de natuur, maar zo gauw de dienaar de meester wordt is er gevaar, groot gevaar. Dan wordt jouw leven gegarandeerd een puinhoop, een chaos. De dienaar is blind, onintelligent, onbewust. Leven vanuit de mind is helemaal geen leven. Het is volkomen stommiteit. De mind is nooit origineel, nooit intelligent, het is altijd zich aan het herhalen, het is altijd geleend, het is altijd mechanisch – vandaar stom, vandaar onintelligent. Sannyas is een enorme sprong naar de werkelijkheid, een ontsnappen aan het onwerkelijke naar de werkelijkheid.

Er zijn maatschappijen geweest waarvan de gouden eeuw in het verleden was, bijvoorbeeld de Indiase maatschappij, haar gouden eeuw is voorbij. Ze gelooft dat de toekomst elke dag donkerder en donkerder zal zijn – er is geen hoop. Vandaar dat de Indiase maatschappij leeft in een staat van depressie, hopeloosheid zonder mogelijkheid van enige kans op verbetering. Ze leeft in ellende, armoede, ziekte. Maar vanwege het idee dat de gouden eeuw reeds geweest is lang geleden, duizenden jaren voorheen, en wij alsmaar minder worden, elke dag, gelooft ze niet in evolutie, ze gelooft in involutie, ze gelooft in regressie. Het is een regressieve filosofie, niet progressief. Het Westen leeft in de toekomst, zijn gouden eeuw moet nog komen: de klasseloze maatschappij, het crescendo van het communisme, de wereld van gelijkheid en vrijheid, de stateloze staat. Deze gouden dagen liggen in het vooruitzicht, ver weg.

In zekere zin zijn ze allebei hetzelfde. Als een van de twee gekozen moet worden dan zou ik voorstellen: kies een progressieve stommiteit eerder dan een regressieve stommiteit – als dat de enige keus is! Met de progressieve stommiteit heb je tenminste een beetje hoop, je zult enige sensatie hebben, je zult enige opwindings hebben, je zult werken voor een betere toekomst. Ze gaat nooit komen, maar je zult tenminste bezig zijn met mooie dromen. Ze is er nooit eerder geweest, ze gaat ook nooit in de toekomst gebeuren. Ze is nu! Ze is reeds het geval.

Adam en Eva zijn nooit uit het paradijs weggestuurd! Dat is mijn uitspraak, mijn boodschap. Het hele verhaal is verzonden door de priesters. Adam en Eva leven nog steeds in het paradijs – ze hebben alleen de vrucht van kennis gegeten. En wie heeft hen de vrucht van kennis gegeven? Het is niet de slang, het is de priester, het is de theoloog, het is de filosoof. De vrucht van kennis groeit niet aan bomen! Ze groeit in kerken, in tempels, in de universiteiten. Ze brengt titels mee – Dr, Mr, Ir, – en ze komt in alle soorten en maten.

Je hebt de Hindoe wereld van kennis, de Mohammedaanse wereld van kennis, de Christelijke wereld van kennis. Je kunt je eigen vruchten kiezen, je kunt ervoor gaan winkelen. Het is beschikbaar voor ieders benodigdheid, volgens ieders behoefte.

De ellende die de mens is overkomen is niet omdat hij het oorspronkelijke paradijs heeft verloren, hij zit er nog steeds in, maar hij is in slaap gevallen. En in zijn dromen is hij een Hindoe geworden, een

Mohammedaan, een Christen, een Jood, enz. voort... een theïst, een atheïst, een socialist, een fascist, in zijn dromen is hij het pad van het paradijs kwijtgeraakt. En dromen betekent simpelweg of in de herinnering te leven – dat is het verleden – of in de fantasie te leven – dat is de toekomst.

Mijn boodschap, Anand Poonam, voor het Maartgebeuren in Londen, waar duizenden sannyasins zich hebben verzameld voor de eerste keer om een nieuwe opening van het Britse Boeddhaveld te vieren... Dit is mijn boodschap, zeg hen: laat het verleden en de toekomst los, en leef hier-nu! Het is suïcide om ergens anders dan hier-nu te leven, omdat elk moment wat voorbijgaat kostbaar is, zo kostbaar dat je het niet terug kunt krijgen. Verspil het niet!

Maar alle religies zijn suïcidaal geweest. Natuurlijk noemen ze het niet suïcidaal, ze geven het mooie namen – ascetisme, *tapascharya* – maar in wezen is het niets anders dan masochisme, zelfkwelling. Ze noemen het afstand doen, maar het is niets anders dan jezelf geleidelijk aan, langzaam vernietigen. Alle religies van de wereld hebben tot nu toe geleefd met een filosofie die levenontkennend is. Mijn fundamentele benadering is die van het leven accepteren, totale bevestiging van het leven. Er is geen God anders dan het leven! Juist het idee van God anders dan het leven is gevaarlijk, omdat als God anders is dan het leven zelf dan zul je natuurlijk voor God tegen het leven kiezen. Je zult voor God zijn en tegen het leven, want het leven is kortstondig en God geeft jou de hebzucht van eeuwig zijn, voor altijd.

Ik zeg je, er is geen andere God dan het leven, vandaar dat er helemaal geen kwestie van keuze is. Leef! Leef totaal, leef met passie, leef intelligent, leef liefdevol. Wordt zo'n intense vlam, zo totaal, dat elk moment het aroma van eeuwigheid begint te krijgen.

Onthoudt, eeuwigheid is niet horizontaal. Het is niet zoals een lijn die van A naar B gaat, Van B naar C, van C naar D – ze is niet horizontaal. Eeuwigheid is intensiteit, ze is vertikaal. Het is van A duiken naar een dieper A, niet door naar B: van A naar A1, van A1 naar A2, van A2 naar A3...

In feite is A het enige alfabet wat intensiteit betreft. In feite komt het woord alfabet van het Arabische aleph. A is genoeg! En als je A kunt hebben waarom je druk maken om B?

Een man met een papegaai op zijn schouder komt bij een halte bij de grensovergang.

“U moet belasting betalen voor de papegaai, mijnheer,” zegt de douanebeambte.

“Hoeveel?” vraagt de man.

“Even zien,” zegt de beambte, bladerend door zijn boek, “Papegaaien: levend, vijftig pond, opgezet, tien pond.”

“Bill, haal geen gekke ideeën in je hoofd!” schreeuwt de papegaai.

Zelfs papegaaien zijn veel intelligenter dan jullie priesters. Maar de mens heeft geleefd onder een donkere schaduw van een suïcidale benadering. “Doe afstand van het leven. Vlucht voor het leven naar de bergen, naar de woestijnen, naar de berghutten. Ga zover mogelijk van het leven vandaan.” Omdat het geleerd is, en zo lang is onderricht, dat de mind geconditioneerd is geworden door het idee dat je dichterbij God zult zijn hoe verder je van het leven weggaat. Dit is gewoon gelul! Hoe dichterbij je bent, hoe dichterbij God bent. God is precies de kern van het leven.

Twee schipbreukelingen van een gezonken schip landen op een verlaten eiland. Ze overleven een paar dagen zonder voedsel of water. Er was geen mogelijkheid om te vluchten want de zee zat vol met haaien. Uiteindelijk viel een van de twee op zijn knieën, hief zijn handen ten hemel en smeekte, “God, redt ons! Als u het doet beloof ik dat ik altijd naar de kerk zal gaan en u lof zal toezingen. Ik zal nooit meer drinken, niet meer kaarten of roken, nooit geen vrouw meer beminnen en nooit geen romans meer lezen of een film gaan zien!”

De tweede schipbreukeling keek naar hem en gromde, “Waarom wil je dan gered worden?”

De zogenaamde religieuze mensen hebben geleefd, maar je vraagt je af waarvoor. Als voor het leven wegelopen de enige manier is om God te bereiken, waarom dan een langzame zelfdoding? Waarom zou je het niet vlug doen om ervan af te zijn?

In feite leven er nog steeds stammen van Aborigines waar niemand ooit zelfmoord heeft gepleegd, het hele idee bestaat er niet. Het moet vanwege die gekke religies zijn dat het idee in de mind van de mens is ontstaan. Geen dier die in het wild leeft pleegt ooit zelfmoord, maar sommige dieren plegen zelfmoord als ze gedwongen worden om in een dierentuin te leven, als ze hun vrijheid verliezen, waar ze gevangen en met te veel zijn. Ze hebben een zekere ruimte voor zichzelf nodig. Als hun benodigde territorium vernietigd is, als ze gedisciplineerd worden door mensen volgens hun ideeën verliezen ze interesse in het leven.

Er zijn gevallen waarin dierentuindieren zelfmoord hebben gepleegd of gek geworden zijn of seksueel geperverteerd werden, maar dat is nooit in het wild gebeurd. Er bestaan geen seksuele perversiteiten, geen homoseksualiteit in het wild, maar in de dierentuinen wel. Dat is veelzeggend. Het geeft aan dat als je mensen in een onnatuurlijke omgeving plaatst ze hun instinctieve intelligentie beginnen te verliezen, ze hun natuurlijk begrip beginnen te verliezen, ze gek beginnen te worden. Of ze worden gek of ze worden pervers of ze begaan zelfmoord.

De mensheid heeft al deze dingen gedaan. Het moet erkend worden, het is tijd om het te erkennen – dat de religies de aarde in een dierentuin hebben veranderd. Het zijn deze zogenaamde heiligen, *mahatmas*, die de mensen pervers hebben gemaakt. En het meest verbazende is dat zij degenen zijn die alle perversiteiten veroordelen – en zij zijn de oorspronkelijke scheppers van perversiteiten! Homoseksualiteit is een religieus verschijnsel! Alle seksuele perversiteiten zijn in de kloosters begonnen.

Kloosters zijn dierentuinen waar mensen gedwongen zijn te leven volgens ideeën die anderen hebben besloten, misschien duizenden jaren daarvoor. Deze kleren waren niet voor hen gemaakt – nu worden zij gemaakt voor de kleren! Ze worden gesneden volgens de kleding. De kleren zijn misschien gemaakt door Mozes of Jezus of Boeddha en ze hebben de mensen perfect gepast voor wie ze waren gemaakt, maar nu, na drieduizend jaar, tweeduizend jaar, of zelfs vijfduizend jaar... De Hindoe code werd vijfduizend jaar geleden geschreven – Manu heeft hem geschreven – nog steeds wordt hij gevolgd. In vijfduizend jaar is alles veranderd. Als Manu op aarde kwam, denk ik niet dat hij iets zou herkennen! Hij zal helemaal niets herkennen; alles is veranderd. Maar Hindoes proberen volgens Manu te leven; dit maakt ze pervers.

De kleren zijn gemaakt door de mensen van vroeger, volgens hun ideeën, volgens hun begrip, volgens hun behoeften, volgens hun situaties, en worden aan mensen opgedrongen die een totaal andere wereld hebben om in te leven. Nu is de enige manier: of je snijdt in de kleren of je snijdt in de individuen. Alle religies hebben besloten om in de individuen te snijden.

Als de kleding groter is dan jij dan moet je gemanipuleerd, en uitgerekt en gerolfd worden, gekweld op elke mogelijke manier! Of als de kleding korter is dan jij dan moet er in jou gesneden worden, moet je wat plastische chirurgie ondergaan. Je hoofd moet eraf of je benen moeten eraf... De mens moet voor bepaalde ideeën leven – alsof de ideeën belangrijker zijn dan de mens! Alsof de mens is gemaakt om voor ideeën te leven!

Ik ben tegen al die onzin. Mijn sannyasins moeten als individuen leven. Ik geef hen geen enkele discipline, omdat elke discipline perversie kweekt, elke discipline past alleen de persoon die deze ontwikkeld heeft. Kijk gewoon eens naar al de disciplines die de eeuwen door zijn voorgelegd... Boeddha hield ervan om één keer per dag te eten, nu moet dat door elke Boeddhist gevolgd worden. Dat is niet juist – dat is gevaarlijk. Het creëert schuld, omdat je je schuldig zult voelen als je je twee keer per dag hongerig voelt. En als je een Amerikaan bent zul je je vijf keer per dag hongerig voelen! Dan hoeveel schuld....

En in feite is het erg vreemd dat Boeddha ervan hield om maar eenmaal per dag te eten. Er is maar één reden voor: hij werd geboren in een vleesetende familie, hij werd geboren in het krijgers ras, een

zoon van een koning. Welnu, vleesetende dieren eten maar eenmaal per dag – de leeuw eet maar eenmaal per dag, in vierentwintig uur – omdat vlees genoeg is, eens per dag is genoeg; er zitten geen ruwe vezels in. Als je groente slechts eenmaal per dag eet zul je hongerlijden, want negentig procent is ruwvoer. Het vlees kan totaal geabsorbeerd worden; het is reeds door een ander dier verteerd. Het is verwerkt voedsel, het is zuiver voedsel. Maar als je groenten eet, moet je meerdere keren eten. Je kunt het zien: apen zijn vegetarisch – ze eten de hele dag. Leeuwen eten maar eenmaal per dag. Boeddha werd in een vleesetende familie geboren, zuiver niet-vegetarisch; dit werd zijn gewoonte. Natuurlijk liet hij, toen hij verlicht werd, het vlees eten vallen, maar de oude gewoonte van dertig jaar ging door. Gewoonten veranderen niet zo makkelijk! Maar nu volgen idioten hem en ze eten eenmaal per dag, en ze zijn niet-vegetarisch of vegetarisch – niemand neemt er enige notitie van. Als ze vegetariërs zijn moeten ze het niet doen. Het is gevaarlijk voor de gezondheid, het is gevaarlijk voor hun energie. En hetzelfde geldt voor elke discipline – de tien geboden, of andere religieuze principes.

Net gisteren schreef een sannyasin me dat hij vroeg in de nacht niet kan slapen, hij kan pas na drie uur 's ochtends in slaap vallen. Natuurlijk voelt hij zich schuldig! Een religieus persoon moet vroeg naar bed gaan en moet opstaan in *brahmamuhurti* – voordat de zon opkomt. Hij voelt zich erg schuldig. Wel er is geen reden om enige schuld te voelen. Dit is helemaal goed; hij slaapt helemaal goed. Hij slaapt zeven uur, van drie uur 's ochtends tot tien uur; hij krijgt genoeg slaap. Dit nu is zijn biologische klok; het is zijn biologische chemie waar het om gaat, niet iemand anders principe erover. Alle religieuze geschriften werden geschreven door oude mensen, en oude mensen vinden het moeilijk om 's ochtends te slapen. Een kind in de moeder's baarmoeder slaapt vierentwintig uur; eenmaal uit de baarmoeder wordt de slaap langzaamaan verminderd – tweeëntwintig uur, twintig uur, achttien uur, zestien uur... tegen de tijd dat hij jong is, dan is iets van acht tot zes uur genoeg. Bij het ouder worden wordt de slaap minder. Als je zeventig, tachtig jaar bent is twee, drie uur slaap genoeg. En de geschriften werden geschreven door oude mensen, omdat dit het idee was: hoe ouder je bent des te wijzer ben je.

Geen enkele jonge man heeft enig religieus geschrift geschreven; niemand zou er enige notitie van genomen hebben als een jonge man een religieus geschrift geschreven had. Je moet erg oud lijken en oud zijn, dan kun je een geschrift schrijven! Leef tijd was van enorm belang in het verleden. Natuurlijk hebben deze mensen geschreven dat drie uur slaap genoeg is; meer dan dat is lethargie, *tamas* – het is niet goed, het is slecht. Dit idee is goed voor oude mensen.

Deze sannyasin nu is onnodig bezorgd. Hij heeft van alles geprobeerd: zijn leven lang is hij ermee aan het worstelen. Het is zinloos – het hele vechten ermee is zinloos! In feite is het nu een wetenschappelijk feit dat iedereen zijn eigen biologische klok heeft en iedereen moet zijn eigen lichamelijke behoeften volgen.

In een betere maatschappij, die wetenschappelijker is, redelijker, intelligenter, zullen we een totaal ander soort arbeidsuren hebben. Dit is lelijk—dat iedereen moet gaan werken op een bepaalde tijd, dat iedereen naar school gaat op dezelfde tijd, naar de universiteit op dezelfde tijd. Dat is niet juist! Dit is onmenselijk!

Universiteiten, kantoren, fabrieken zouden altijd open moeten zijn, en wanneer de mensen zich goed voelen kunnen ze werken en als ze zich niet goed voelen moeten ze kunnen slapen. Dit zou hun geboorterecht moeten zijn. En het zou in feite enorm helpen, omdat elk collegegebouw zal functioneren als drie colleges, elk kantoorgebouw kan gebruikt worden als drie gebouwen. En je zult niet die verkeerschaos op de wegen hebben, omdat het over vierentwintig uur is verdeeld.

En iedereen zal een beetje meer vrijheid hebben om te leven volgens zijn echte innerlijke wens of afkeer – volgens zijn instinct.

Mijn benadering is van vrijheid. Mijn sannyasins moeten een levensbevestigende filosofie gaan leven, accepteren, respecteren wat je ook bent, niet 'moeten en niet mogen' gaan creëren. Dat is lelijk, dat is monsterlijk!

De moederoverste riep alle zusters van het klooster bijeen. "Toen ik vanmorgen rond het klooster liep zag ik voetstappen van een man buiten de hoofdpoort," verkondigde ze.

Negenennegentig nonnen schreeuwden geschrokken, "Oh God!"

Een non giechelde, "Hi- Hi!"

"Ik heb zijn voetstappen gevolgd. Ze leidden direct naar onze slaapzaal."

Negenennegentig nonnen schreeuwden in ontzetting, "Oh God!"

Een non giechelde stiekem, "Hi- Hi!"

"De voetstappen leidden naar een bed en onder het bed vond ik een condoom!"

Negenennegentig nonnen snakten verschrikt naar adem, "Oh God!"

Een non giechelde stiekem, "Hi- Hi!"

"Het condoom was gebruikt!" vervolgde de moederoverste.

Negenennegentig nonnen krijsten in afkeer, "Oh God!"

Een non giechelde stiekem, "Hi- Hi!"

"Maar er zat een gat in!"

Negenennegentig nonnen giechelden stiekem, "Hi- Hi!"

Eén non schreeuwde in shock, "Oh God!"

Deze domme mensen hebben de mensheid gedomineerd. Hoed je voor hen!

Een student maatschappelijk werk deed een onderzoek naar het gebruik van voorbehoedmiddelen en bezocht verscheidene vrouwen.

Hij vroeg de eerste, "Wat voor soort voorbehoedmiddel gebruikt u?"

Ze antwoordde, "Condooms."

De tweede vraag was, "Hoe bevalt het u?"

"Nou, soms glijden ze eraf, maar over het algemeen spelen we het wel klaar."

Na het opschrijven van deze gegevens stelde hij de buurvrouw van de vrouw dezelfde vraag. Ze gebruikte de pil en sinds haar geliefde haar hielp te onthouden dit in te nemen, prefereerde ze deze methode. Toen de derde vrouw, de echtgenote van een Christelijke theoloog gevraagd werd wat voor soort voorbehoedmiddel zij gebruikten, zei ze, "Wij gebruiken altijd een emmer, een plastic emmer. Eerst gebruikten we een zinken emmer, maar dat maakte te veel geluid voor de burens; sinds we de plastic emmer gebruiken is het oké."

De onderzoeker noteerde deze gegevens en zei de dame goedendag. Hij raakte echter toch erg in de war. "Een plastic emmer?! Mijn professor zal dit niet geloven. Ik zal terug moeten gaan en de vrouw vragen hoe dit werkt."

Dus hij belde op en vroeg de vrouw hoe het mogelijk was met een plastic emmer.

"Nou", zei de dame, "ik zal het uitleggen. Ik ben tamelijk lang en mijn man is erg klein en wij doen het staande. Mijn man staat op de emmer en tegen de tijd dat zijn ogen beginnen te rollen, schop ik de emmer weg!"

Anand Poonam, zeg tegen mijn Britse Boeddhaveld sannyasins dat het niet nodig is om emmers te gebruiken – zink of plastic, maakt niet uit. Wees natuurlijk, wees eenvoudig, wees gewoon! Er is een gevaar, want als je eenmaal een sannyasin wordt, kun je beginnen een schijnheiliger oordeel te hebben. Mijn sannyasins moeten niet schijnheilig zijn. Onthoudt, ik maak geen onderscheid tussen het heilige en het gewone. Volgens mij is het gewone leven het enige leven. Ja, je kunt het op een mooie of op een lelijke manier leven, met inzicht of blindheid, bewust of onbewust. Je kunt hetzelfde gewone leven op zo'n voortreffelijke, buitengewone manier leven dat het heilig wordt, maar er is geen ander leven dan dit. Je moet de kunst leren dit erg gewone leven te transformeren in iets moois.

Wordt dus geen theologen, wordt geen missionarissen. Ik haat missionarissen. Mijn sannyasins moeten geen missionarissen zijn. Wees aanstekelijk, maar geen missionarissen!

Een Christelijke theoloog reed op een avond langs een verlaten weg toen zijn auto het begaf. Hij begon te zoeken naar een plek om de nacht door te brengen. Toen hij een huisje zag, klopte hij op de deur. Deze werd geopend door een lieflijke jonge vrouw. De man legde het probleem uit. De jonge vrouw was terughoudend, maar de man verzekerde haar, "Wees niet bezorgd mevrouw, u kunt me vertrouwen. Ik ben een Christelijke theoloog."

Dus vond ze het goed. Ze genoten samen van een heerlijk diner en hadden een plezierige avond. Voordat ze welterusten wenste, trok de jonge vrouw een doorschijnend nachtgewaad aan en zei tegen de bezoeker, "Je kunt hier in de woonkamer slapen, maar als je iets nodig hebt, roep dan. Ik zal de deur van mijn kamer open laten staan."

Ze ging naar bed en had een angstige nacht luisterend naar de snurkende man. De volgende ochtend, uitgeput, ging ze naar buiten de kippen voeren.

De man kwam naar buiten, zag er fris uit, en merkte op, "Je hebt een stel mooie kippen."

"Ja, maar het zijn er maar vijftien."

"Maar vijftien?" zei de man. "Waarom heb je dan twee hanen voor zo'n klein aantal?"

"Dat is geen probleem," antwoordde de jonge vrouw. "Een van de hanen is een Christelijke theoloog!"

Wees gewoon, wees natuurlijk, wees spontaan. Ik leer extase – en extase in het gewone leven. Het leven moet op geen enkele manier worden afgewezen maar getransformeerd. Haar afwijzen is vluchten. Het is lafheid. En je hebt lafaards aanbeden als heiligen tot nu toe. Je hebt mensen geëerd die niet moedig genoeg waren om al de uitdagingen van het leven te accepteren. En er zijn miljoenen uitdagingen – elk ogenblik is er een uitdaging. De lafaard ontsnapt. De lafaard moet veroordeeld worden, niet gerespecteerd.

Mijn sannyasins moeten in de wereld leven, totaal in de wereld, met een antwoord op elke uitdaging, omdat hoe meer je de uitdagingen van het leven beantwoordt des te intelligenter wordt je.

Intelligentie is als een zwaard: Hoe meer je het gebruikt des te scherper het wordt. Als je het niet gebruikt wordt het roestig, het verliest zijn scherpheid – het wordt absoluut onbruikbaar.

Vandaar dat je heiligen er saai uitzien, doods. Maar we zijn geconditioneerd om deze dode lichamen te respecteren. Ons is duizenden jaren verteld dat zij de werkelijke mensen zijn. Ze zijn helemaal niet werkelijk! Ze zijn helemaal als van plastic, erg onecht. Een lafaard kan nooit een echt persoon zijn. Werkelijkheid heeft al de uitdagingen van het leven nodig, al de gevaren van het leven, al de onzekerheden van het leven. Slechts dan ontstaat er integriteit, ontstaat er echtheid, ontstaat er verantwoordelijkheid.

Wees in de wereld, maar wees niet van de wereld. Leef in de wereld, maar sta niet toe dat de wereld in jou leeft. Dat is mijn boodschap.

Er is een zen gezegde: De wilde ganzen hebben geen weet van hun weerspiegelingen.

Het water heeft geen mind om hun afbeeldingen te ontvangen.

De wilde ganzen hebben geen verlangen naar hun reflecties op het water, en het water heeft geen verlangen of geen mind hun afbeelding te ontvangen – ofschoon het gebeurt! Wanneer de wilde ganzen wegvliegen, reflecteert het water dit. De reflectie is er, het beeld ervan is er, maar het water heeft geen mind om te reflecteren en de wilde ganzen hunkeren ook niet gereflecteerd te worden.

Dit zou de manier van mijn sannyasins moeten zijn. Wees in de wereld, leef in de wereld, leef totaal, zonder ambities, zonder verlangen – omdat alle verlangens je van leven afhouden, alle ambities ontnemen jouw huidig moment. Wees niet hebzuchtig, omdat hebzucht je in de toekomst brengt, wees niet bezitterig, omdat all bezitterigheid je vasthoudt aan het verleden. Een mens die in het nu wenst te leven moet vrij zijn van hebzucht, van bezitsdrang, van ambities, van verlangens. En dat is wat ik noem de hele kunst van meditatie. Wees bewust, wees alert, dat al deze dieven geen mogelijkheid hebben bij je binnen te komen en je besmetten. Wees meditatief, maar wees in de wereld. En dit is mijn ervaring: dat de wereld enorm helpt – ze helpt enorm om jou meditatief te maken. Ze geeft jou al de mogelijkheden om afgeleid te zijn, maar als je niet afgeleid wordt dan

wordt elk succes een enorme vreugde. Je blijft gecentreerd, je wordt het centrum van de cycloon. De cycloon gaat door te brullen rondom jou, maar jouw centrum blijft onaangedaan.

Wees een lotusbloem. In het Oosten symboliseert de lotusbloem de essentie van sannyas. De lotusbloem groeit in de modder, vieze modder. Ze vlucht er niet voor weg, ze blijft daar. Ze drijft in het meer in het water, maar er is een schoonheid, een geweldig verschijnsel: Ze is in het water, maar het water raakt haar nooit. Ze is zo fluwelig dat in de ochtend als je gaat... je dauwdruppels zult vinden verzameld op de kroonblaadjes van de lotus, op de bladeren van de lotus, en ze schijnen als parels in de vroege ochtendzon. Maar ze raken haar niet. Het lotusblad of het lotus kroonblaadje blijft droog, ze wordt niet nat. De dauwdruppels rusten er, maar ze blijven gescheiden.

Dat is de manier van een echte sannyasin: in de wereld zijn maar onaangeraakt blijven, onaangedaan erdoor.

Anand Poonam, als meditatie plaatsvindt – en dit is wat ik meditatie noem: In de wereld zijn en er niet door geraakt worden – komt liefde als een bij- product.

Deze zijn de pilaren van mijn sannyasins: eerst, levensbevestiging, ongeconditioneerd levensbevestiging – zij zijn de vier pilaren van mijn tempel – de tweede, meditatie, derde liefde en vierde...kan niet in woorden worden uitgedrukt. Het kan slechts de vierde genoemd worden, *turiya*.

Als je totaal leeft, meditatief, liefdevol, krijg je iets te ervaren wat niet uit te drukken valt.

Lao Tzu noemt het Tao, Boeddha noemt het *dhamma*, Jezus noemt het *logos*, verschillende namen die naar de naamloze ervaring wijzen. Als je het prefereert kun het God noemen. Mijn eigen voorkeur is goddelijkheid, niet God, omdat God het idee geeft van een persoon en goddelijkheid eenvoudig het idee van een tegenwoordigheid.

Dit zijn de vier pilaren van mijn tempel en in elke sannyasin moeten deze vier pilaren groeien omdat elke sannyasin een tempel van goddelijkheid moet worden.